

ходатайствуванитѣ лично отъ Царя-Освободителя 10 държавни стипендии за образование на български девизи въ Русия, които сетне да се посветятъ въ отечеството си на учителско звание. Въ адреса до имп. Александра II, който К. Н. Палаузовъ, въ качеството си на депутатъ отъ Настоятелството, лично поднесълъ на Императора въ 1869 г. по време на едно негово престояване въ Ливадия, и въ който адресъ одескитѣ настоятели молили да подкрепи българитѣ въ черковната имъ разпра съ Цариградската патриаршия, нашитѣ съотечественици отъ Одеското настоятелство молили отъ Императора „соизволеніе“ да отпусне отъ „щедротитѣ на Русия“ пособия за образование въ одескитѣ женски гимназии, макаръ на 10 девизи, освенъ ония петъ българки, които вече се възпитавали тамъ, за да заематъ въ последствие мѣста на учителки въ България. „И, по този начинъ подготвени, тия учителки да бждатъ въ състояние да дадатъ коренна посока на женското образование въ България въ противовесъ на онова опасно и вредно за религиознитѣ чувства на българитѣ влияние, което католическиятъ Западъ тъй усърдно се старае да внедри въ сърдцата на българитѣ и да подкопае вѣковната имъ привързаностъ къмъ Русия“. „И въ сѣмъ случаѣ, — довършва тази молба на нашитѣ съотечественици до сетнешния нашъ Царь-Освободитель — болгарскій народъ будетъ обязанъ Вашему Величеству просвѣщеніемъ матерей болгарскаго народа, какъ онъ обязанъ Россіи же за образование болгарскаго юношества и будущихъ отцовъ обширнаго болгарскаго племени“.

И историкътъ на Одеското българско настоятелство, като обнародва пълния текстъ на този адресъ на нашитѣ одески съотечественици, забелязва: „На следната 1870 г. 28 февр. последва Султанскиятъ ферманъ за учреждаване самостоятеленъ български екзархатъ, а въ 1872 г. бѣха открити въ Левашевския пансионъ при Киевската Фундуклеевска женска гимназия 10 стипендии за славянски девизи“ (вж. „Приложениѣ къ брошюрѣ „Тридцатилѣтніе дѣятельности Одесскаго болгарскаго настоятельства.“ Одесса, 1895 стр 17—21; = проф. С. С. Бобчевъ. „Царьтъ-Освободитель за българския Черковенъ въпросъ“, въ „Духовна културна“ кн. 24 и 25 и Д. Уста-Генчовъ. „Къмъ статията „Царьтъ-Освободитель за българския Черк. въпросъ“ въ сѣщото сп. кн. 26 и 27).

Въ 1873 год. Настоятелството отбелязва новъ свой успѣхъ въ дѣлото по издействуване на нови стипендии за българи, тоя пжтъ — въ висшитѣ специални руски учебни заведенія, и именно по две въ С. Петербургскитѣ технологически и Горенъ (миненъ) институти, въ Петровската земледѣлческа Академия при Москва